

Arrest

nr. 192 240 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Al-Dulaimi-stam. Tevens verklaarde u ook een soennitische moslima van Arabische origine te zijn. U bent geboren te Bagdad op 25 augustus 1969. U woonde van uw geboorte tot uw huwelijk met uw ouders, broers en zussen in de Al Jamilija-wijk. Na uw huwelijk met A.-A. K. T. H. in 2001 verhuisde u naar de woning van uw man en uw schoonfamilie in de Al Jadidah-wijk. U heeft samen met uw man 2 kinderen. Met uw eigen ouders en broers en zussen heeft u sinds 2006 geen contact meer.

In 2007 verhuisde u met uw man naar de Saba Bakr-wijk omwille van roddels en bedreigingen ten aanzien van uw man. Uw man werd door vrienden en familie aanzien als soenniet doordat hij het soennitische geloof verdedigde, hoewel hij sjiitisch is. In de Saba Bakr-wijk had uw man een winkel in

levensmiddelen die aan het huis grensde. Ook daar, in de Saba Bakr-wijk bleven de problemen die uw man had bestaan.

Op 30 juli 2015 hoorde u uit de winkel lawaai en schoten. U ging kijken en zag uw man op de grond liggen in een plas bloed. Er stond een man die tot de militie Asa'ib Ahl al-Haq behoorde in de winkel en hij vroeg u of u de soennitische vrouw was die behoorde tot Al-Dulaimi-stam. U bevestigde dit, begon te schreeuwen en liep in paniek terug het huis in. U belde onmiddellijk naar uw buurman en vriend van uw man Abu Safa, en ging naar hem toe met uw kinderen. Hij bracht u nog dezelfde dag naar Kirkuk met een vrachtwagen, waarna u verder reisde met de vrachtwagen van een smokkelaar via Turkije naar Europa. U kwam aan in België op 3 september 2015 en vroeg samen met uw kinderen A. T. M. K. T. (OV X) en A. T. N. K. T. (OV X) dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten in origineel voor: uw huwelijksakte, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw kinderen en de identiteitskaarten van de kinderen. U legde ook een kopie of een print neer van volgende documenten: de identiteitsgegevens uit het paspoort van u en uw kinderen, foto van een bedreiging op de muur van uw huis, overlijdensakte van uw man, oude woonstkaart van uw man en een print van het whatsapp gesprek op uw gsm waar u de overlijdensakte van uw man krijgt doorgestuurd. Tevens legde u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een aantal verklaringen neer over de psychologische toestand van uw zoon M. opgesteld door een psycholoog, een leerkracht en een centrumarts, de wikipediapagina over de Dulaim-stam, het artikel "Anti-Isis militia kidnapping, tutoring and murdering Fallujah refugees" van de krant The Independent, een artikel van liveleak "Shiite militias & Irasi police kills young Sunni man Omar Al-Mafraji", gegevens van Iraq Body Count over recente gebeurtenissen, EASO overzicht "Latest asylum trends" en ten slotte een overzicht van de asielstatistieken van het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Voor wat betreft de inschatting volgens vluchtelingenstatus, dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden en de vele ongeloofwaardigheden in uw verklaringen dat er bijgevolg aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Ten eerste legde u tijdens uw verschillende gehoren op het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de omstandigheden waarin de moord van uw man plaats vond. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat, nadat u schoten hoorde, u dadelijk naar de winkel bent gegaan en dat u daar uw man op de grond zag liggen (CGVS, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat, nadat u de schietpartij gehoord had, u naar buiten ging en uw man vermoord lag op de grond tussen de straat en uw huis (CGVS II, p. 13). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat toen u uw man vond, er 1 persoon van de militie in de winkel stond en de rest van de personen buiten stonden (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat toen u uw man vond, de personen van de militie zich allemaal buiten uw huis bevonden (CGVS II, p. 13, 18). Toen u met deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen werd geconfronteerd ontkende u dat u ooit de eerste versie van de feiten had verklaard, maar gaf u geen mogelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden waarin de moord van uw man plaats vond (CGVS II, p. 18). De tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden van de moord van uw man zijn dan ook manifest.

Ten tweede is ongeloofwaardig dat u enkel vermoedens heeft over wat er met het lichaam van uw man gebeurd is na zijn overlijden. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u niet wist of uw man begraven was omdat u hem gewoon had achtergelaten en vertrokken was om zo u zelf en de kinderen in veiligheid te brengen volgens de instructies van uw man (CGVS I, p. 18). Nochtans was u wel in de mogelijkheid om meer te weten te komen over wat er met het lichaam van uw man gebeurd is, ook nadat u al in België in veiligheid was. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw buurman u persoonlijk heeft opgevangen in Bagdad in zijn woning, dat hij u daarna persoonlijk per auto van Bagdad naar Kirkuk bracht en onderweg nog vertelde dat hij alles wist van de problemen van uw man en met hem had afgesproken om voor uw veiligheid te zorgen indien er uw man iets zou overkomen (CGVS I, p. 14). Daar reeds had u mogelijkheden om uw buurman uit te horen of desnoods te vragen u verder op de hoogte te houden over het lot van uw man. Ook nam u 2 of 3 keer vanuit België contact op met deze buurman. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw buurman bij die contactnames enkel gevraagd heeft om uw documenten op te sturen (CGVS I, p. 13). Hij heeft u nog een foto gestuurd van de bedreiging die op de muur van uw huis geschilderd was (CGVS I, p. 14). Er mag van u, gezien u toch meer dan 10 jaar getrouwd was met uw man en samen 2 kinderen had, verwacht worden dat u alle moeite zou doen om te weten te komen wat er met het lichaam van uw man die vermoord is zou gebeurd zijn na zijn overlijden. Zelfs bij uw tweede gehoor door het CGVS, nadat u al een (later ingetrokken) weigeringsbeslissing had ontvangen van het CGVS en contact had gehad met uw schoonfamilie, kon u

niet met zekerheid zeggen wat er met het lichaam van uw man is gebeurd nadat hij vermoord was. U vermoedde slechts dat het politiekantoor het lichaam van uw man ontvangen had en het aan uw schoonfamilie overhandigd had en dat het volgens de gewoonten van de familie begraven was in Najaf (CGVS II, p. 15). Bijkomend zij er nog op gewezen dat het opmerkelijk is dat uw schoonzus u enerzijds wel de overlijdensakte van uw man opgestuurd heeft (CGVS II, p. 16) maar u anderzijds niet meer informatie heeft verschaft over wat er met het lichaam van uw man gebeurd is nadat hij vermoord is.

Ten derde zijn uw reacties na het vinden van het lichaam van uw man ongeloofwaardig. U verklaarde dat nadat u lawaai in de winkel gehoord had en was gaan kijken in de winkel, nadat u uw man zag liggen op de grond, en nadat u tenslotte werd aangesproken door een militielid, u toen terug het huis bent binnengegaan, van daaruit onmiddellijk naar uw buurman A. S. heeft gebeld, waarna u direct met uw kinderen naar hem toeging en vervolgens nog dezelfde dag Bagdad verliet (CGVS I, p. 16, 17). Dat u uw man op wie net een moordaanslag was gepleegd, achterliet zonder na te gaan of hij wel effectief gestorven was, of een ziekenwagen te bellen om zijn lijk te komen ophalen, of de politie te bellen om vaststellingen te doen van de moord op uw man, is niet aannemelijk. Uw advocaat haalt in haar schrijven dd. 24.08.16 (p.7) weliswaar aan dat u enkel uitvoerde wat uw echtgenoot u meermaals op het hart had gedrukt, namelijk dat u, in geval uw man iets zou overkomen, onmiddellijk zou vertrekken met de kinderen, met de bagage die te dien einde steeds klaar stond. Deze uitleg hoeft echter niet te verhinderen dat, zelfs indien u zeer strikt de instructies van uw man wilde opvolgen om zich onmiddellijk uit de voeten te maken, u toch aan iemand zoals uw buurman, die u kende en vertrouwde, zou vragen dat hij of een van zijn verwanten enige actie zou ondernemen ten opzichte van het lichaam van uw man, al dan niet op een moment waarop u minstens zelf al in voldoende veiligheid was buiten de stad Bagdad. Dat u niets van dit alles heeft overwogen of ondernomen, is ongeloofwaardig.

Hiermee samenhangend is het even onaannemelijk dat u zich zo weinig informeert over uw persoonlijke veiligheidssituatie nadat u Irak verlaten had en u dus de instructies van uw man opgevolgd had. U had nochtans wel de mogelijkheid hiertoe aangezien u nog 2-3 keer contact had met uw buurman toen u al in België was. Gevraagd of u dan aan uw buurman gevraagd had of er nog navraag naar u was gedaan in uw wijk, antwoordde u dat u het vergeten was te vragen (CGVS I, p. 13). Dergelijk antwoord is onaannemelijk en geeft geen blijk van ernstige vrees inzake de door u verklaarde vervolgingsproblematiek.

Bovenstaande vaststellingen geven in hun geheel blijk van een verregaand gebrek aan initiatief in uw hoofde om in het verloop van tijd sedert de verklaarde aanslag op uw echtgenoot de zich voordoende mogelijkheden om relevante informatie te bekomen met betrekking tot de verklaarde vervolgingsvrees. Dergelijk gebrek aan initiatief staat haaks op de verklaarde ernstige vervolgingsvrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er door het Commissariaat-generaal geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw man vermoord zou zijn, hetgeen uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt.

Bijkomend moet in verband met de verwijzing door uw advocaat (verzoekschrift dd. 24.08.2016) dat u een verhoogd risico op vervolging loopt omwille van het gemene huwelijk tussen u en uw sjiitische man of omwille van het behoren van u tot de Al-Dulaimi-stam, het volgende worden opgemerkt. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u een gemengd huwelijk heeft aangegaan of dat u de Al Dulaimi-stamnaam draagt op zich niet kan volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Dit geldt evenzeer voor uw verklaringen als zou u vervolging vrezen louter omwille van het feit dat u tot de soennitische streek behoort. Hoewel het CGVS niet ontkent dat het behoren tot de soennitische streek, het dragen van de Al Dulaimi-stamnaam of het feit van een gemengd huwelijk het risico op vervolging in Irak in bepaalde gevallen kan verhogen, is het echter onvoldoende om louter dit profiel aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval. Allereerst zij erop gewezen dat, doordat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden van de moord op uw man, zoals eerder besproken in deze beslissing, er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat de militieleden die uw man vermoord zouden hebben, u gevraagd zouden hebben of u diens soennitisch echtgenote was die tot de Al-Dulaimi-stam behoorde (CGVS I, p. 16), en u dus een hoger risico op vervolging door sjiitische milities zou lopen. U haalde zelf verder alvast nauwelijks iets aan waaruit enige vervolgingsvrees omwille van uw stamnaam zou kunnen worden afgeleid. Op de vraag naar de reputatie van uw stam, gaf u enkel aan dat mensen van uw stam trotse mensen zijn en dat sommige stammen leugens vertellen over uw stam, als zouden haar leden moordenaars zijn (CGVS I, p. 3). Op de vraag of u stamgenoten kent die problemen hebben gehad omwille van hun geloof, wees u er enkel op dat leden van uw stam in het begin van het sektarisch geweld, meer bepaald in 2006, zijn gevlucht naar Ramadi in 2006 (CGVS II, p. 6), maar u kan geen recente voorbeelden geven van mensen van uw stam die problemen zouden ondervonden hebben (CGVS II, p. 5, 6). Hieruit blijkt alvast niet dat er sprake zou zijn van een systematische stigmatisering of vervolging in hoofde van leden van uw stam. U had ook

geen weet van enige problemen voor uw ouders, of uw broers en zusters – zelf ook drager van dezelfde stamnaam – omwille van hun geloof (CGVS II, p.5,6). Tevens verklaarde u dat uw man u vertelde dat hij bedreigd was in 2007 maar dat hij u nooit de reden verteld heeft (CGVS II, p. 15). Vervolgens verhuisde u met uw man naar de wijk Saba-Bakr omwille van roddels en bedreigingen, waar uw man in schrik zou geleefd hebben maar hij zou u opnieuw niet verteld hebben, ondanks aandringen van u, wat de reden was (CGVS II, p. 12). Uit deze vaststellingen blijkt dat u geen concrete elementen aanreikt die het aannemelijk maken dat u specifiek gevisieerd zou worden door sjiiitische milities omwille van uw gemengde huwelijk of het behoren tot de Al-Dulaimi-stam. Uw advocaat legde nog (verzoekschrift dd. 24.08.2016) informatie neer met betrekking tot de geschiedenis van de Al-Dulaimi-stam, hun aanwezigheid op het politieke toneel, en veiligheidsincidenten. Deze stukken (wikipediapagina over de dulaim-stam, het artikel 'Anti-Isis militia kidnapping, torturing and murdering Fallujah refugees' van de krant *The Independent*, een artikel van liveleak 'Shiite militias & Irasi police kills young Sunni man Omar Al-Mafraji') kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen daar er nergens in deze artikels naar uw persoonlijke situatie verwezen wordt. Deze informatie weerlegt alvast niet bovenstaande inschatting dat het behoren tot de soennitische streek, het dragen van de Al Dulaimi-stamnaam of het feit van een gemengd huwelijk het risico op vervolging in Irak in bepaalde gevallen kan verhogen, maar dat het onvoldoende is om louter dit profiel aan te halen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofd geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen kunnen beïnvloeden. Uw huwelijksakte, het nationaliteitsbewijs van u en dat van uw kinderen, en de identiteitskaarten van de kinderen, de identiteitspagina van het paspoort van u en uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens en worden door het Commissariaat-generaal niet betwist. Echter kan het neerleggen van bovenstaande documenten bovenstaande vaststellingen over de door u verklaarde vrees voor vervolging niet wijzigen. De kopie van de woonstkaart van uw man was volgens uw verklaring een oude. In elk geval bevat ook dit stuk enkel persoonlijke identiteitsgegevens die niet worden betwist maar die evenmin informatie bevatten die bovenstaande vaststellingen vermag te weerleggen. De door u neergelegde foto van bedreigingen op een muur geschilderd, waarvan u beweert dat het een muur van uw huis was, bevat geen rechtstreekse verwijzing naar uw man. De boodschap, 'de dood is de straf van iedere sjiiet die soenniet wordt', kon door eender wie op gelijk welke muur geschilderd zijn en is daarom niet bewijskrachtig om aan te tonen dat uw man effectief vermoord is omwille van sektaire redenen. Met betrekking tot de kopie van de overlijdensakte voor uw man, dewelke u tijdens uw tweede asielgehoor heeft neergelegd, zij erop gewezen dat onderaan dit document staat vermeld dat u de persoon was die het overlijden van uw man had gemeld aan de bevoegde instanties. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u vermeld staat als de persoon die het overlijden gemeld heeft (CGVS II, p. 18), verklaarde u dat schoonfamilie het gedaan heeft om u in de problemen te brengen. Een kopie van een officieel document waarbij u zelf vermeldt dat er onwaarheden in worden vermeld heeft een zeer beperkte bewijskracht. Bovendien blijkt uit Country of Origin Information dat valse overlijdensaktes in Irak op eenvoudige wijze tegen betaling te verkrijgen zijn. Het neerleggen van deze kopie kan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook niet herstellen. Tenslotte zij er met betrekking tot deze overlijdensakte op gewezen dat, gezien dit stuk slechts een kopie is, hoe dan ook de authenticiteit van dit stuk op generlei wijze is gegarandeerd. Uit de print van het whatsapp-gesprek blijkt dat u de kopie van de overlijdensakte ontvangen heeft van een onbekende persoon, maar dat er verder geen conversatie tussen u en de persoon is geweest. Deze print kan bovenstaande vaststellingen over de inhoud van de overlijdensakte of over het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielmotiveer bijgevolg niet wijzigen.

U legde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende attesten neer in verband met de psychologische toestand van uw zoon M.. U verklaarde dat u niet eerder vermeld had dat uw zoon M. getuige was geweest van de moord op uw echtgenoot uit vrees dat uw zoon dan ook zou worden gehoord in het kader van uw asielprocedure. Wat hier ook van zij, het attest van mevrouw T., psycholoog, op datum van 5 augustus 2016, biedt alvast geen omstandige diagnose van de psychische gesteldheid van uw zoon. Uit het attest blijkt dat de psychologe uw zoon 1 maal gezien heeft op 2 december 2015, in het bijzijn van u en een tolk. Op 7 december bent u nog eens op consultatie geweest bij haar, ditmaal zonder uw zoon. Het attest geeft aan dat uw zoon naar haar werd doorverwezen door het opvangcentrum van Elsenborn nadat er meerdere symptomen van psychisch lijden werden vastgesteld bij uw zoon. Mevrouw T. verwijst uw zoon door naar een pedopsychiater. Het attest spreekt zich echter niet uit over de aard of de ernst van de psychologische problemen van uw zoon. De informatie in dit attest beperkt zich dan ook tot de vaststelling van het bestaan bij uw zoon van niet nader bepaalde psychische problemen die verdere opvolging behoeven. Bijgevolg is dit attest onvoldoende bewijskrachtig om de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen te herstellen. Tevens

legde u een medisch attest opgesteld door dokter L., op datum van 13 juni 2016. Dokter L., chirurg en orthopedist, en verbonden als centrumarts aan het opvangcentrum waar u met uw kinderen verblijft, heeft uw zoon M. gezien in het kader van problemen die hij ondervond aan zijn voeten en tanden, zoals blijkt uit uw asielverklaringen (CGVS II, p. 17). Ook dit attest is geen omstandig psychologisch verslag maar ten dele een ingevuld aanvraagformulier voor een doorverwijzing naar een ander opvanginitiatief, met de zeer beperkte informatie dat uw zoon de Duitse taal reeds voldoende beheerst, nood heeft aan een regelmatige psychologische behandeling en dat hij zijn vorming in het Duits zou willen verderzetten. In de begeleidende brief verwijst de centrumarts naar een ernstig oorlogstrauma verbonden met het feit dat uw zoon getuige was van de moord op zijn vader, en dat verdere psychologische begeleiding in het Duits wenselijk is. Ter zake moet worden opgemerkt dat deze centrumarts zich voor wat de oorzaak van het vermelde oorlogstrauma betreft, enkel heeft kunnen baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet aangenomen worden dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Gezien deze vaststellingen vermag ook dit attest niet op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Dezelfde opmerking moet worden gemaakt aangaande de getuigenis van Mevrouw Le., lerares van uw zoon M., die enerzijds haar eigen observatie meldde dat uw zoon in de klas moe, onrustig en introvert is. Anderzijds zij erop gewezen dat zij later van u vernomen had dat het met uw zoon slecht gaat sedert hij getuige was van de moord op zijn vader. Verder bevat ook deze getuigenis geen expert-psychologische informatie. Hoewel begrip kan worden opgemerkt voor de psychische problemen van uw zoon, kan enkel worden vastgesteld dat de neergelegde attesten geen omstandige psychologische informatie bieden over uw zoon, en voorts op geen enkele manier bewijskrachtig zijn naar de verklaarde asielproblemen toe.

De bijkomende stukken die u neerlegt bij de RVV met name de gegevens van Iraq Body Count over recente gebeurtenissen in Irak in de periode juni-augustus 2016 hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Irak. De algemene veiligheidssituatie in Irak en in het bijzonder Bagdad, waar u afkomstig van bent, wordt verder in deze beslissing besproken. Het EASO overzicht "Latest asylum trends 2015 overview" en een overzicht van de asielstatistieken van het CGVS zijn statistieken die geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie en kunnen bovenstaande vaststellingen aangaande uw persoonlijk vervolgingsrelaas niet wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reële risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door

het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind

geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, “*het gezag van de handelingen*”, de artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en een beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van het middel onderneemt verzoekster, na een samenvatting van de bestreden beslissing, een poging om alle weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij volhardt in haar asielrelaas en wijst op haar soennitische origine, haar gemengd huwelijk en haar verklaringen dat haar echtgenoot meermaals bedreigd werd en haar instructies gaf. Verzoekster meent dan ook dat het “geobjectiveerd” is dat haar echtgenoot een verhoogd risico liep omwille van zijn profiel om vervolgd te worden, dat zij doorleefde verklaringen aflegde en dat het derhalve perfect aannemelijk is dat haar echtgenoot vermoord werd door leden van de milities Asa’ib Ahl al-Haq.

Alwaar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tegenstrijdigheid opmerkt in haar verklaringen over de omstandigheden waarin de moord van haar man plaatsvond, wijst verzoekster erop dat zij nooit gezegd heeft dat haar echtgenoot vermoord werd in de winkel. Zij is dan ook van mening dat er zich een misverstand heeft voorgedaan in hoofde van de vertaler. Bovendien werd haar tijdens het eerste gehoor niet gevraagd het lichaam van haar echtgenoot te situeren, zij verduidelijkt daaromtrent in het onderhavige verzoekschrift dat zijn hoofd en schouders buiten lagen terwijl de rest van zijn lichaam in het huis lag. Ook in haar verklaringen aangaande de personen die al dan niet aanwezig waren toen zij haar man vond, zijn geen tegenstrijdigheden op te merken, aldus verzoekster. Zij volhardt in haar verklaringen tijdens het tweede gehoor.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bevreemdend vindt dat verzoekster enkel vermoedens heeft over wat er met het lichaam van haar man is gebeurd, volhardt verzoekster in haar verklaringen en verduidelijkt zij dat zij haar buurman niets gevraagd heeft omdat hij geen contact heeft met de schoonfamilie en dat het contact met de schoonfamilie erg moeilijk verloopt en zij aldus niet meer informatie kon verkrijgen behoudens de overlijdensakte.

Wat betreft de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig gehouden reactie van verzoekster na het vinden van het lichaam van haar man, betoogt zij te hebben geweten dat haar echtgenoot gestorven was, dat zij als moeder zo snel mogelijk haar kinderen wenste te beschermen op fysiek en psychisch vlak en de instructies van haar man slechts volgde, waardoor haar gedrag dus perfect aannemelijk is – aldus verzoekster.

Zij wijst vervolgens op het feit dat zij zeer gedetailleerd kan vertellen over de dag dat haar echtgenoot vermoord werd, zij doorleefde verklaringen kon verschaffen over een heleboel aspecten van haar asielrelaas, haar zoon bovendien psychologische problemen ondervindt die eveneens een aanwijzing vormen van de waarachtigheid van het asielrelaas, zodat haar derhalve de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.

Verzoekster wijst er tot slot op dat zij omwille van haar profiel een verhoogd risico op vervolgingsdaden in de zin van het Vluchtelingenverdrag en zodoende een verhoogd risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, nu zij een soennitische vrouw is die een gemengd huwelijk met een sjiitische Irakees heeft afgesloten, zij daarenboven tot de Al Dulaimi-clan behoort die specifiek door de sjiitische milities geïsoleerd wordt. Voorts voert zij aan dat zij geen contact meer heeft met haar familie en aldus geen steun meer van hen krijgt, noch van haar clan. Bovendien is haar kind zorgbehoevend.

In een tweede onderdeel van het middel betwist verzoekster het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting over de wettelijke bepalingen en desbetreffende rechtspraak en rechtsleer, voert verzoekster aan niet akkoord te kunnen gaan met de overwegingen aangaande de aard van het geweld. Verzoekster stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet het willekeurig karakter van de aanslagen in Bagdad lijkt te betwisten, doch overweegt zij verkeerdelijk dat de moorden, ontvoeringen en mishandelingen doelgericht zijn. Verzoekster is voorts van oordeel dat het duidelijk is dat het aantal zware aanslagen is toegenomen vanaf april en mei en verwijst naar een grafiek van het aantal dodelijke slachtoffers in Bagdad in de eerste trimester van 2016, die overigens hoogstwaarschijnlijk onderschat worden. Verzoekster wijst erop dat het aantal doden in de derde en vierde trimester van 2016 ook bijzonder hoog is. Uit dit alles blijkt dat de aanwezigheid van de sjiitische milities er niet voor zorgt dat IS geen zware aanslagen in de hoofdstad pleegt.

Wat betreft de “andere actoren” van het geweld wijst verzoekster op verschillende delen van de COI Focus waaruit ook blijkt dat het louter behoren tot de groep van soennieten in Bagdad een verhoogd risico aantoonde op mishandelingen, ontvoeringen of moorden door sjiitische milities en dat het geweld tegen soennieten in Bagdad toenam sinds de val van Mosul. Zij laakt echter dat de COI gewag maakt van een anonieme bron die melding maakt dat dit risico vooral de IDP's zou betreffen. Er moet immers voorzichtig worden omgesprongen met de bewijskracht die aan anonieme bronnen wordt verleend, aldus verzoekster. Verzoekster besluit dat zowel het geweld van IS, als dat van andere actoren in aanmerking moet worden genomen voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat opnieuw in op haar profiel als soennitische vrouw, die een gemengd huwelijk heeft afgesloten en wiens kind zorgbehoevend is om aan te tonen dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft dat aan de algemene veiligheidssituatie dient te worden getoetst.

Vervolgens ontleedt zij de impact van dit geweld op de verschillende (kwalitatieve) aspecten van het dagelijkse leven, waarbij zij laakt dat de commissaris-generaal gebruik maakt van bronnen die dateren van meer dan een jaar geleden, dat het niet stilvallen van het publiek leven geen verband houdt met de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad onderschat.

De bestreden beslissing stelt dat Bagdad zelf een groot aantal IDP's uit andere gebieden van het land opvangt om de veiligheid in de stad te beoordelen. Verzoekster stelt zich de vraag naar de relevantie van dit argument en wijst erop dat uit de COI Focus van 20 juni 2016 blijkt dat de voornaamste *pull factor* om naar Bagdad te vluchten niet de veiligheidssituatie is, maar de aanwezigheid van familie in Bagdad. Bovendien sluit het loutere feit dat Bagdad veel vluchtelingen opneemt uit andere gebieden niet uit dat de bewoners van Bagdad op hun beurt de stad ontvluchten. Verzoekster wijst erop dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld.

Voorts wijst verzoekster nog op het standpunt van UNHCR “*Positions on Returns to Iraq*” en meent dat zij bewezen heeft dat de veiligheidssituatie en de mensenrechtensituatie niet structureel verbeterd is sinds oktober 2014.

Tot slot verwijst zij naar het beleid van andere Europese landen en besluit dat het desbetreffende bijgevoegde document aan het administratief dossier geenszins als een ernstige studie beschouwd kan worden. Verzoekster wijst in dit verband onder meer op de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt vast dat de commissaris-generaal naar een aantal vaststellingen verwijst zonder op enige wijze zijn beweringen te staven.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Bagdad" van 5 juli 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden en vele ongeloofwaardigheden in haar verklaringen aangezien (a) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin de moord van haar man plaatsvond, (b) het ongeloofwaardig is dat zij enkel vermoedens heeft over wat er met het lichaam van haar echtgenoot gebeurd is na zijn overlijden, (c) haar reacties na het vinden van het lichaam van haar man ongeloofwaardig zijn; (ii) het niet aannemelijk is dat zij zich zo weinig informeert over haar persoonlijke veiligheidssituatie; (iii) het louter gegeven dat zij een gemengd huwelijk is aangegaan, dat zij de Al Dulaimi-stamnaam draagt of dat zij tot de soennitische strekking behoort op zich niet kan volstaan om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en zij geen concrete elementen aanreikt die aannemelijk maken dat zij specifiek gevisieerd zou worden en (iv) de door verzoekster neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van haar asielrelaas kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolging door Asa'ib Ahl al-Haq (AHH) die verzoeksters echtgenote en later zijzelf zouden hebben ondergaan.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op een aantal tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden in verzoeksters verklaringen welke de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnen.

Verzoekster tracht de tegenstrijdigheden in haar verklaringen aangaande de omstandigheden waarin de moord van haar man plaatsvond te vergoelijken door te betogen dat de commissaris-generaal tijdens het eerste gehoor geenszins gevraagd heeft om het lichaam van haar echtgenoot te situeren, waarmee zij er evenwel niet in slaagt te overtuigen. Immers, verzoekster verklaarde gedurende haar eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk spontaan dat zij het lichaam van haar man aantrof in de winkel: "*Hij is op die dag de aanvraag indient bij de dienst sociale zekerheid en toen hij thuis was vroeg hij me om de lunch klaar te maken voor hem maar ik hoorde toen lawaai uit de winkel, ik hoorde lawaai uit de winkel en erna werd er geschoten en ik ben toen direct naar de winkel gegaan en toen ik de deur open deed lag hij op de grond, en ze stonden nog in de winkel toen, ik ben toen begonnen te huilen en gillen, (...)*" (administratief dossier 1, stuk 5, p.

16, eigen onderlijning), daar waar zij gedurende het tweede gehoor ontegenzeggelijk melding maakt van het feit dat zij haar man op de grond tussen de straat en hun huis vond en zelfs ontkennend antwoordt op de vraag of ze haar man niet in de winkel aantrof (administratief dossier 2, stuk 5, p. 13 en 17). Waar verzoekster in het onderhavige verzoekschrift voorts aanvoert dat zij bedoelde dat het hoofd en de schouders van haar echtgenoot buiten lagen terwijl de rest van zijn lichaam binnen in het huis lag, komt zij in wezen niet verder dan het uiten van *post-factum* beweringen die niet de minste steun vinden in verzoeksters verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die dus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om verzoeksters opeenvolgende verklaringen alsnog in overeenstemming te laten schijnen, waarmee zij er echter geenszins in slaagt de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Ook met het verweer dat er een misverstand is ontstaan met de vertaler tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan verzoekster de vastgestelde incoherenties niet herstellen. Blote beweringen van harentwege buiten beschouwing gelaten, toont zij niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van misverstanden tijdens het eerste gehoor die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertaling gehypothekeerd zou zijn. Het eerste gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoekster heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het eerste gehoorverslag geen correcte weergave zou zijn van het verloop van het verhoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt voorts nog dat het niet ernstig is om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetische vertaalproblemen/misverstanden tijdens het eerste gehoor aan te voeren. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekster opgeworpen vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt: *“Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat toen u uw man vond, er 1 persoon van de militia in de winkel stond en de rest van de personen buiten stonden (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat toen u uw man vond, de personen van de militia zich allemaal buiten uw huis bevonden (CGVS II, p. 13, 18). (...)”* Verzoekster beperkt zich in het onderhavige verzoekschrift tot het herhalen van haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor zonder evenwel een concreet verweer te voeren tegen voorgaande overwegingen en vaststellingen. De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

De Raad acht het samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien ongeloofwaardig dat verzoekster tot op heden enkel vermoedens heeft over wat er met het lichaam van haar echtgenoot gebeurd is na zijn overlijden, waar in de bestreden beslissing op goede gronden wordt overwogen: *“(...) Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u niet wist of uw man begraven was omdat u hem gewoon had achtergelaten en vertrokken was om zo u zelf en de kinderen in veiligheid te brengen volgens de instructies van uw man (CGVS I, p. 18). Nochtans was u wel in de mogelijkheid om meer te weten te komen over wat er met het lichaam van uw man gebeurd is, ook nadat u al in België in veiligheid was. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw buurman u persoonlijk heeft opgevangen in Bagdad in zijn woning, dat hij u daarna persoonlijk per auto van Bagdad naar Kirkuk bracht en onderweg nog vertelde dat hij alles wist van de problemen van uw man en met hem had afgesproken om voor uw veiligheid te zorgen indien er uw man iets zou overkomen (CGVS I, p. 14). Daar reeds had u mogelijkheden om uw buurman uit te horen of desnoods te vragen u verder op de hoogte te houden over het lot van uw man. Ook nam u 2 of 3 keer vanuit België contact op met deze buurman. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw buurman bij die contactnames enkel gevraagd heeft om uw documenten op te sturen (CGVS I, p. 13). Hij heeft u nog een foto gestuurd van de bedreiging die op de muur van uw huis geschilderd was (CGVS I, p. 14). Er mag van u, gezien u toch meer dan 10 jaar getrouwd was met uw man en samen 2 kinderen had, verwacht worden dat u alle moeite zou doen om te weten te komen wat er met het lichaam van uw man die vermoord is zou gebeurd zijn na zijn overlijden. Zelfs bij uw tweede gehoor door het CGVS, nadat u al een (later ingetrokken) weigeringsbeslissing had ontvangen van het CGVS en contact had gehad met uw schoonfamilie, kon u niet met zekerheid zeggen wat er met het lichaam van uw man is gebeurd nadat hij vermoord was. U*

vermoedde slechts dat het politiekantoor het lichaam van uw man ontvangen had en het aan uw schoonfamilie overhandigd had en dat het volgens de gewoonten van de familie begraven was in Najaf (CGVS II, p. 15). Bijkomend zij er nog op gewezen dat het opmerkelijk is dat uw schoonzus u enerzijds wel de overlijdensakte van uw man opgestuurd heeft (CGVS II, p. 16) maar u anderzijds niet meer informatie heeft verschaft over wat er met het lichaam van uw man gebeurd is nadat hij vermoord is.” Waar verzoekster volhardt in haar bewering dat zij vermoedt dat haar echtgenoot in El Najaf is begraven – naar de gewoonten van de sjieten –, zij aanvoert dat zij geen verdere toelichting heeft gevraagd aan haar buurman omdat zij weet dat hij geen contact heeft met haar schoonfamilie en enkel vroeg om documenten die binnen in haar huis waren gebleven door te sturen en betoogt dat zij geen informatie van haar schoonfamilie kan bekomen omdat de communicatie erg moeilijk verloopt, komt zij opnieuw niet verder dan het louter herhalen van haar eerder ongeloofwaardig geachte verklaringen, waarmee zij er evenwel geenszins in slaagt een verschoning te bieden voor haar gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over wat er met het lichaam van haar man is gebeurd na diens overlijden.

Waar verzoekster herhaalt dat zij wist dat haar echtgenoot gestorven was, dat zij zelf bedreigd werd door de man die naast haar vermoorde echtgenoot stond, dat haar zoon M. aanwezig was en hysterisch werd, zij onmiddellijk haar buurman belde zoals haar man haar had geïnstrueerd en zij als moeder haar kinderen zo snel mogelijk in veiligheid wilde brengen en aldus haar gedrag, waarbij zij haar man onmiddellijk achterliet, aannemelijk zou zijn, slaagt zij er allerminst in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar in de bestreden beslissing correct het volgende wordt opgemerkt: “(...) *Dat u uw man op wie net een moordaanslag was gepleegd, achterliet zonder na te gaan of hij wel effectief gestorven was, of een ziekenwagen te bellen om zijn lijk te komen ophalen, of de politie te bellen om vaststellingen te doen van de moord op uw man, is niet aannemelijk. Uw advocaat haalt in haar schrijven dd. 24.08.16 (p.7) weliswaar aan dat u enkel uitvoerde wat uw echtgenoot u meermaals op het hart had gedrukt, namelijk dat u, in geval uw man iets zou overkomen, onmiddellijk zou vertrekken met de kinderen, met de bagage die te dien einde steeds klaar stond. Deze uitleg hoeft echter niet te verhinderen dat, zelfs indien u zeer strikt de instructies van uw man wilde opvolgen om zich onmiddellijk uit de voeten te maken, u toch aan iemand zoals uw buurman, die u kende en vertrouwde, zou vragen dat hij of een van zijn verwanten enige actie zou ondernemen ten opzichte van het lichaam van uw man, al dan niet op een moment waarop u minstens zelf al in voldoende veiligheid was buiten de stad Bagdad. Dat u niets van dit alles heeft overwogen of ondernomen, is ongeloofwaardig.”*, vaststellingen en overwegingen welke aldus onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt verder aangetast door de vaststelling dat zij zelf geen initiatief vertoont om informatie te vergaren over haar persoonlijke veiligheidssituatie nadat zij Irak had verlaten en ondanks het feit dat zij tot twee à drie maal toe contact had met haar buurman die thans nog aldaar verblijft. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

In zoverre verzoekster aanvoert dat haar zoon zorgbehoevend is en dat hij psychologische problemen kent die een aanwijzing vormen dat haar asielrelaas op waarheid is gestoeld, merkt de Raad op dat de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde medische attesten niet vermogen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. De attesten die zij voorlegt omtrent de psychologische gezondheidstoestand van haar zoon M. worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt beoordeeld: “*U legde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende attesten neer in verband met de psychologische toestand van uw zoon M.. U verklaarde dat u niet eerder vermeld had dat uw zoon M. getuige was geweest van de moord op uw echtgenoot uit vrees dat uw zoon dan ook zou worden gehoord in het kader van uw asielprocedure. Wat hier ook van zij, het attest van mevrouw T., psycholoog, op datum van 5 augustus 2016, biedt alvast geen omstandige diagnose van de psychische gesteldheid van uw zoon. Uit het attest blijkt dat de psychologe uw zoon 1 maal gezien heeft op 2 december 2015, in het bijzijn van u en een tolk. Op 7 december bent u nog eens op consultatie geweest bij haar, ditmaal zonder uw zoon. Het attest geeft aan dat uw zoon naar haar werd doorverwezen door het opvangcentrum van Elsenborn nadat er meerdere symptomen van psychisch lijden werden vastgesteld bij uw zoon. Mevrouw T. verwijst uw zoon door naar een pedopsychiater. Het attest spreekt zich echter niet uit over de aard of de ernst van de psychologische problemen van uw zoon. De informatie in dit attest beperkt zich dan ook tot de vaststelling van het bestaan bij uw zoon van niet nader bepaalde psychische problemen die verdere*

opvolging behoeven. Bijgevolg is dit attest onvoldoende bewijskrachtig om de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen te herstellen. Tevens legde u een medisch attest opgesteld door dokter L., op datum van 13 juni 2016. Dokter L., chirurg en orthopedist, en verbonden als centrumarts aan het opvangcentrum waar u met uw kinderen verblijft, heeft uw zoon M. gezien in het kader van problemen die hij ondervond aan zijn voeten en tanden, zoals blijkt uit uw asielerklaringen (CGVS II, p. 17). Ook dit attest is geen omstandig psychologisch verslag maar ten dele een ingevuld aanvraagformulier voor een doorverwijzing naar een ander opvanginitiatief, met de zeer beperkte informatie dat uw zoon de Duitse taal reeds voldoende beheerst, nood heeft aan een regelmatige psychologische behandeling en dat hij zijn vorming in het Duits zou willen verderzetten. In de begeleidende brief verwijst de centrumarts naar een ernstig oorlogstrauma verbonden met het feit dat uw zoon getuige was van de moord op zijn vader, en dat verdere psychologische begeleiding in het Duits wenselijk is. Ter zake moet worden opgemerkt dat deze centrumarts zich voor wat de oorzaak van het vermelde oorlogstrauma betreft, enkel heeft kunnen baseren op uw verklaringen. Er kan immers niet aangenomen worden dat hij aanwezig zou zijn geweest als ooggetuige bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Gezien deze vaststellingen vermag ook dit attest niet op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Dezelfde opmerking moet worden gemaakt aangaande de getuigenis van Mevrouw Le., lerares van uw zoon M., die enerzijds haar eigen observatie meldde dat uw zoon in de klas moe, onrustig en introvert is. Anderzijds zij erop gewezen dat zij later van u vernomen had dat het met uw zoon slecht gaat sedert hij getuige was van de moord op zijn vader. Verder bevat ook deze getuigenis geen expert-psychologische informatie. Hoewel begrip kan worden opgemerkt voor de psychische problemen van uw zoon, kan enkel worden vastgesteld dat de neergelegde attesten geen omstandige psychologische informatie bieden over uw zoon, en voorts op geen enkele manier bewijskrachtig zijn naar de verklaarde asielerproblemen toe." Deze vaststellingen en overwegingen worden op generlei wijze concreet weerlegd in het onderhavig verzoekschrift.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar bijzonder profiel als soennitische vrouw, die een gemengd huwelijk is aangegaan en behoort tot de Al Dulaimi-clan, dient te worden opgemerkt dat deze gegevens op zich niet volstaan om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat hoewel verzoekster kan worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoekster, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt voorts nog op goede gronden dat – gelet op de manifest tegenstrijdige verklaringen van verzoekster aangaande de omstandigheden van de moord op haar man – er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat militieleden haar gevraagd zouden hebben of zij de soennitische echtgenote was. Tevens blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift dat verzoekster, behoudens haar ongeloofwaardig geachte vluchtmotieven, vervolging vreest omwille van haar stamnaam en aldus het behoren tot de Al Dulaimi-clan. Sterker nog, verzoekster verklaart zelf dat haar familieleden, die dezelfde stamnaam dragen, geen problemen hebben gekend omwille van hun geloof (administratief dossier 2, stuk 5, p. 5-6). Zij kan bovendien geen recente voorbeelden geven van andere stamleden die problemen zouden hebben ondervonden. Dit alles noopt ertoe te besluiten dat verzoekster geen concrete elementen aanreikt die het aannemelijk maken dat zij specifiek geïsoleerd zou worden door sjiiitische milities omwille van haar gemengd huwelijk of het behoren tot de Al Dulaimi-clan of dat zij persoonlijke problemen kent omwille van haar soennitische geloofsovertuiging.

Verzoekster voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Voor het overige blijft verzoekster in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door haar uiteengezette asielermotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van *post-factum* verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissingen en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid

van de door verzoekster uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties

afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door IS gepleegde zware aanslagen plaats. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, tot een significante daling van het aantal slachtoffers heeft geleid vergeleken met de periode voorafgaand aan november 2016.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de toegenomen van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, *et cetera* blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische militieën, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER